har til Kvindernes Indsats. Der er ingen Grund til at tro, at den skal faa en pludselig og afgørende Betydning i det danske Menighedsliv; men bliver der nogle dygtige og nidkære kvindelige Præster, saa vil de samemn med de dygtige og nidkære mandlige Præster sikkert udfylde deres Plads saa godt som disse, og de vil kunne gøre et betydningsfuldt Arbejde.

Biskop Ludwigs siger, at vil nogen spørge ham, om hvad han venter af de kvindelige Præster, saa vil han svare, som da vi fik kvindelige Rigsdagsmedlemmer: „Jeg troede ikke, det blev værre end det var. Det er det jo heller ikke blevet....“

Mod dette negative og pessimistiske Syn, Biskoppen her lægger for Dagen, føler vi os fristet til at stille en anden kirkelig Mands Opfattelse.

Pastor *Oscar Geismar* ser heller ikke lyst paa, hvad der naas indenfor Kirken, men derom skriver han (Fyns Venstrebl): „Man skulde sandfærdigen tro, at Danmarks nuværende Præstestand var et Kuld af ypperlige Mænd, som med Rette kunde slaa sig for Brystet og sige: Vi gør den Gerning saa godt, som den kan gøres, og maaske har en og anden ogsaa Lyst til at tale saadan. En Statistik over Kirkens Befolkning Søndg. efter Søndag skal dog snart faa slige Ord til at forstumme.... Lad os mande os op til at byde Kvinderne Velkommen som Arbejdsfæller. Ringere end vi kan de ikke godt blive.“

Biskop L. slutter sit Foredrag med at ønske at Sagen maa blive stillet i Bero, til en Menighed forlanger en kvindelig Præst, saa vil Love og det Hele ordne sig.

Det siger sig selv, at D. K.s Formand kraftigt imødegik dette Synspunkt. Hun begyndte med at sige at Biskoppens Foredrag var af den Art, at det var vanskeligt at finde de rette Angrebspunkter. Hun gjorde imidlertid først Front mod Biskoppens Henstilling om at stille Sagen i Bero, idntil man havde spurgt, hvad de danske Menigheder siger. „Jeg vil først vende Biskoppens Spørgsmaal om,“ sagde Julie Arenholt, „og spørge: Hvad kan det skade, at vi nu faar en Lov, der giver Kvinder Ret til at blive Præster. Ingen har tænkt, at Kvinder skulde blive Præster uden efter Indstilling af Menighederne.“ Hun betonede, at det var nu, hun ønskede Loven gennemført. Det vilde kun forkludre og forvikle Sagen, om det først skulde ske i det Øjeblik, da en bestemt Person ønskede Ansættelse.

„Jeg tror,“ fortsatte D. K.s Formand, „at der i mange Kvinder lever en Trang til at faa Lov at forkynde Guds Ord. Jeg forstaar ikke, at Kirken vil forhindre et eneste Menneske i at faa denne Trang opfyldt. Og hvorfor skal vi vente? Der vilde ikke være noget farligt i, om Danmark blev det første Land, der fik kvindelige Præster.

Men jeg indrømmer, at man skal være varsom, hvis der virkelig er en meget stor Del af Menigheden, der mener, at det strider mod Bibelens Ord, at Kvinder bliver Præster. Men saa bør man optage et Arbejde for at vise dem, at deres Mening er forkert.

Biskop Ludwigs raillerede over, at Kvinderne paa Rigsdagen var ualmindelig loyale Partifæller; det er vist saa som saa. Alle Partierne har Kvinder, der har gjort adskilligt Kvalm indenfor deres Parti. Heller ikke kan man sige, at Kvinderne har staaet fast paa deres eget i Rigsdagen. De to Lovforslag, der er fremsat i den senere Tid, er af stor Betydning, ikke alene for Kvinderne, men for det hele Samfund.

Jeg haaber, at mange Kvinder vil tro, at kvindelige Præster netop vil kunne bringe fornyet Liv indenfor Kirken. Og det forarger mig, at der er nogle, som mener, at Kvinder ikke bør være Præster.

Af Biskop L.s Svar fremgaar det, at han frygter den Konflikt, som Lovens Vedtagelse nu vil kunne skabe med Henblik paa de 200 Embeder, der besættes uden Indstilling — disse Embeder dukker stadig op som Trolden af Æsken.

Folketingsmand *Gerh. Nielsen* gav sit Indlæg i Debatten — han forstod slet ikke den rejste Modstand mod de kvindelige Præster, og han havde ingen Tro til, at 90 Procent af Kirkefolket skulde være blandt Modstanderne.

Julie Arenholt bebrejdede Kirken, at den stod paa Konservatismens Grund. „Det særlige, der er paa Færde,“ sagde hun, „er vist det, at Konservatismen har saa stærk Rod indenfor Kirken.“

Hertil mente Biskop L., at i Spørgsmaal, hvor det drejer sig om Sæder, maa Kirken være konservativ, fordi den har de svage og brudte, som den skal værne, en ikke helt let forstaaelig Udtalelse i Forhold til den Sag, her forelaa. Derimod behøvede Kirken ikke at være konservativ i politisk og social Retning, og det har den heller ikke været i Danmark.

Man kan om dette Møde sige, at Indvendingerne mod de kvindelige Præster er de samme, som de har været fra første Dag, men man kan ikke sige, at de vinder ved at bive gentagede.

Uddrag af det foreliggende Forslag til Lov om Ægteskab.

—o—

(Sluttet.)

§ 81.

En Ægtefælle, som yder sin Ægtefælle Bistand i dennes Erhvervsvirksomhed, har, selv om Overenskomst derom ikke er truffet, Krav paa passende Vederlag for sit Arbejde, naar det under Hesyn til dettes Art og de øvrige Omstændigheder maa anses for rimeligt, at Vederlag skulde ydes. Lov Nr. 274 af 22. December 1908 finder Anvendelse paa saadanne Krav, dog at Forældelsesfristen sættes til 1 Aar.

§ 82.

Har den ene Ægtefælle ovedraget Bestyrelsen af sin Formue eller nogen Del deraf til den anden Ægtefælle, er denne — medmindre andet er aftalt eller maa anses forudsat — berettiget til i passende Omfang at anvende Indtægterne til Familiens Underhold uden at skylde særligt Regnskab herfor. En saadan Bemyndigelse kan til enhver Tid tilbagekaldes af vedkommende Ægtefælle.

§ 86.

En Ægtefælle kan forlange Bosondring: 1) naar den anden Ægtefælle ved Vangrøgt af sine økonomiske Anliggender, ved Misbrug af sin Raadighed over Gifteejet eller ved anden uforsvarlig Adfærd væsentlig formindsker sit Gifteeje eller fremkalder Fa-